

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ahde Vefa, Küffarın Fesat Sözleşmelerine Değil, Rabbimizdir!

أَذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أَوْفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّيَ فَآرْهَبُونَ

“Size verdiğim nimeti hatırlayın. Bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki ben de size verdiğim sözü yerine getireyim. Yalnız benden korkun.” [Bakara 40]

Ramazan ayı Rabbimizle olan ahdimizi yenileme, tazeleme zamanıdır. **Ahid (عهد)** hem yemin hem de kesin söz verme anlamına gelmektedir. Yemin (يَمِين), doğrudan iman (إِيمَان) ile alakalıdır ve Müslümanın ahlakını teşkil eder. İman etmek de bir tür sözleşmedir... Yaratıcı ile kul arasında tevhide bağlı kalmaya, şeytanın bütün biçimlerine “LA” demeye, cihat etmeye söz vermektir. Allah ile ahitleşmek her ahit gibi ancak hür irade ile meydana gelir. İster Allah’a ister insanlara karşı verilmiş olsun, her vaat ve ahit, “sözünde durmayı, verdiği sözlere bağlı kalmayı, özü ve sözü doğru olmayı”, yani vefayı veya ahde riayeti beraberinde getirir ki Kur’an bunu İslam ahlakının en önemli prensiplerinden biri olarak tanımlamıştır. Üstelik ahde vefa, zilletten izzete, zulümden kurtuluşa ve kalkınmaya ulaşmanın anahtarıdır.

Her sözleşmenin oluşmasında temel ilke; ahde vefa’dır. Ahde vefa ilkesi uluslararası hukuk kurallarının oluşmasında da etkilidir (Latince: Pacta Sunt Servanda) ve bu ilke olmadan, hiçbir antlaşma ne geçerli ne de bağlayıcı olabilirdi. Ahde vefa ilkesi, devletlerin imzaladıkları antlaşmaların kurallarını kendi iradeleri ile kabul etmiş olmaları gerçeğine dayanmaktadır. Ahde Vefa normlar hiyerarşisinde en tepede yer almaktadır. Yani devletler genel hukukunda tüm devletler aslında uluslararası sözleşmeleri en üstün kuvvet olarak kabul ederler. Bu ilkeye göre sözleşme tarafları sözleşmenin hükümlerine bir kanun hükmüne uyarılmışçasına uyarlar.

İslâm hukukunda “akid” terimi, ayetlerde ve Sünnette Allah ile kulları arasında, kulların kendi aralarında ve İslam devletinin tebaası ve diğer milletler ve devletlerle olan ahitleşmeyi kapsamaktadır. Örneğin, İslâm devletinin hâkimiyeti altında yaşamak üzere kendileriyle anlaşma yapılan gayrimüslimler için “ehlü’z-zimme” yerine “ehlü’l-ahd” tabiri de kullanılmıştır.

Âyet-i kerîmede Allah Subhanehu ve Teala; **“Ey îmân edenler! Akitleri(n gereğini) yerine getiriniz (sözlerinize vefa gösteriniz!)...”** [Maide 1] diye emretmektedir. Rabbine vefalı olmak isteyen Mü’min elbette O’nun Rasulü Muhammed Sallallahu aleyhi ve Sellem’e de vefakâr olmalıdır. İslam Risalet’ini yeryüzüne hâkim kılmak için, « يَا عَمَّ ، وَاللَّهِ لَوْ وَضَعُوا الشَّمْسَ فِي يَمِينِي ، وَالْقَمَرَ فِي شِمَالِي عَلَى أَنْ أَتْرَكَ هَذَا الْأَمْرَ حَتَّى يُظَاهِرَهُ اللَّهُ أَوْ « أَهْلِكَ فِيهِ مَا تَرَكْتُهُ ” **“Ey amca! Allah’a yemin ederim ki güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler yine de bu davadan vazgeçmem, Ya Allah bu dini hâkim kılar ya da ben bu yolda yok olur giderim.”** diyen o Rasul Sallallahu aleyhi ve Sellem’e vefalı olmadıkça Rabbe verilen ahde vefa gerçekleşmez. Allah vadettiklerini kuluna vermez! Çünkü Allah Subhanehu ve Teala, vefasızlığı ihsanı bol olan Rabbine karşı aldatma olarak nitelemiştir. Bu durumda Rabbimiz de bize verdiği sözü yerine getirmeyecektir. Halbuki Rabbimiz; bizleri mutlaka yeryüzünde egemen kılacağını, yaşadığımız korkunun ardından mutlaka emniyete kavuşturacağını vadetmişti (bkz. Nur 55).

Allah Subhanehu ve Teala’nın Yahudi ve Hristiyanları lanetlemesinin başlıca sebebi işte tam da bu vefasızlıkları olmuştur. Allah Subhanehu ve Teala’ya verdikleri sözü yerine getirmemiş, ahitlerini bozmuş veya verdikleri sözlerin bir kısmını unutmuş ve bu davranışı alışkanlık haline getirmiş olmalarındandır.

Onun için toplumdaki kişiler ne kadar vefalı olursa olsun, o toplumun işlerini güden yöneticiler vefalı olmadıkça, toplumun Allah'ın vadettiği huzur, emniyet, güven ve izzete kavuşması imkânsızdır. Ne zamanki Allah'a, İslam'a ve Müslümanlara karşı ahde vefa geçersiz sayıldı, onun yerine kâfirlerle ve küfür sistemlerinin talep ettiği sözleşmeler İslam'ın değerlerinden, hüküm ve kanunlarından, Müslümanların yaşam tarzından daha üstün kabul edildi, işte orada Rabbimiz dualarımıza icabet etmez oldu. Küffarın uluslararası sözleşmelerine, koyduğu yönetim nizamlarına, çizdiği devlet sınırlarına, dayattığı fikir ve ideolojilerin hakimiyetine teslim olmak; Rabbimizin nimetini yok saymaktır, Allah'tan korkmamaktır. Nihayet laiklik ve demokrasi tam da bu manaya gelmektedir.

Bu sebepten Allah Subhanehu ve Teala ile olan ahdini göz ardı eden, Allah'tan başkalarıyla ahit ve akit yapan yöneticiler, bu tercihlerinden dolayı İslam'a ve Ümmete karşı tahammülsüz ve merhametsiz kuklalara dönüştü. Kâbe'deki Suudlar'dan, Filistin'deki Hamas'tan Pakistan, Ürdün, Mısır ve Türkiye'deki yöneticilere kadar tüm İslam beldelerimizdeki yöneticiler, vefasızlığı kendilerine ve siyasetlerine temel ilke edindiler. Onlar sadece Ümmeti bölmekle kalmadılar, Ümmetin kimliğini teşkil eden tüm değerleri ve kavramları çarpıttılar, yok ettiler, yerine Batılı küfür değer ve kavramları yerleştirdiler, helali haram, haramı helal kıldılar. Maddi zenginliklerimizi ve gelir kaynaklarımızı IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar üzerinden rehin verdiler, Ümmeti sömürgecilerin sürdürülebilir yoksulluk politikalarına zerk ettiler. İngiliz-Amerikan sömürü savaşlarına taşeron olup kendi elleriyle Müslümanları vurdular. Savaş ve işgalleri durdurmak yerine, işgalcileri güçlendiren politikalara ortak olup Müslüman halkı mülteci hayatına mahkûm ettiler. Kendilerinden eman isteyen Müslümanları korumak yerine ırkçıların ve İslam düşmanlarının masalarına meze ettiler, uluslararası sözleşmeler gereği cellatlarına iade ettiler. Sömürgecilerin bekası uğruna gelecek nesillerimizin İslami kültürünü, nihayet imanını ve dolayısıyla ahlakını da uluslararası sözleşmeler ile sattılar.

Bununla birlikte Müslümanların İslami duygularını coşturan hamaset dolu sloganlarla zulümleri sona erdireceğini iddia eden, ancak gayri İslami ideolojileri benimseyerek farklı farklı yollara başvuran partiler, cemaatler, gruplar türedi. Bunlar Ümmetin doğal birliğini dağıtmakla kalmadı, İslam'a ve birbirlerine olan güvenini de sarstı. Müslümanların kalplerine Allah'ın vaadine yönelik umutsuzluğu, ölümü kerih görmeyi ve dünya hayatına sevgiyi yerleştirdiler, böylece gayri İslami yönetimleri güçlendirdiler, bölünmüşlüğü ve küffar karşısında dağınıklığı ve acizliği daha da pekiştirdiler.

İşte ahlak ve ihlase bu kadar değer verdiğimiz halde başımızdan musibetlerin eksilmemesinin nedeni budur! Yüzyıllar boyunca Ramazanlar, Müslümanlar için daha büyük kazançların ve zaferlerin dönemi olduğu halde, bizim Ramazanlarımızın hâlâ acı ve ıstırapla gelip geçiyor olması bundandır!

Evet, hiç şüphesiz Ramazan Kur'an ayıdır. O Kur'an bizim Rabbimizle olan ahdimizin yazılı halidir. Onu okumaktan kasıt, harflerini ayetlerini hızlıca peş peşe dizmek değil, ahdimizi hatırlamak, tazelemektir... Karanlıklardan aydınlığa ulaşmak için gerekli formülü hayata geçirmektir... Kur'an ve Sünnet'i yeryüzüne hâkim kılmak için canımız pahasına çalışmaktır. Yöneticilerdeki vefasızlık karşısında onlara karşı emr-i bil maruf nehyi anil münkeri terk etmek de vefasızlıktır. Ahde Vefa, küffarın icat ettiği fesat sözleşmelerine değil, bizi yaratan Rabbimizdir.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Zehra Malik